

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **Ing. N. P.**, zast. JUDr. Milanem Davídkem, advokátem, se sídlem v Praze 4, Stallichova 11, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 7. 2005, č. j. 4 Cad 3/2005 – 36,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 7. 2005, č. j. 4 Cad 3/2005 – 36, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- II.** Odměna zástupci žalobce JUDr. Milanu Davídkovi, advokátu, se sídlem v Praze 4, Stallichova 11, **se určuje** částkou 2150 Kč a bude mu vyplacena ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy, odboru sociální péče a zdravotnictví (dále „žalovaný“) ze dne 5. 11. 2004, č. j. SOC127375/2004, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 11, č. j. OSVZ/505/2004/Šna, ze dne 11. 8. 2004, jímž nebyla žalobci přiznána jednorázová dávka sociální péče pro měsíc červen 2004 s odůvodněním, že žalobce nelze ve smyslu ustanovení § 4 a § 3 odst. 2 zákona č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti, ve znění pozdějších předpisů, pokládat za občana sociálně potřebného, i když jeho příjem nedosahuje částek životního minima, neboť jeho sociální a majetkové poměry jsou takové, že mu mohou dostatečně zajistit jeho výživu a ostatní základní osobní potřeby a nezbytné náklady na domácnost. Žalobce je totiž spoluvlastníkem rodinného domku (20%) v Chorvatsku, který neužívá k trvalému bydlení a dále majitelem motorového vozidla značky VW PASSAT 35 I., 1.9.CLD,

rok výroby 1990, které je od roku 2000 dočasně vyřazeno z provozu, a může si zvýšit svůj příjem vlastním přičiněním, tj. prodejem nebo jiným využitím vlastního majetku. Žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil, když se přiklonil k jeho závěru, že žalobce nelze považovat za sociálně potřebného, i když jeho příjem nedosahuje částek životního minima, a to proto, že dne 14. 6. 2004 učinil čestné prohlášení, že je spoluvlastníkem rodinného domku (z 20 %) v Chorvatsku, takže jeho majetkové poměry mu mohou zaručit dostatečné zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb a nezbytných nákladů na domácnost, a proto není možné mu poskytovat dávky sociální péče dle zákona č. 482/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Tvrzení žalobce o nemožnosti realizace prodeje či jiného využití nemovitosti v Chorvatsku, posoudil žalovaný jako účelové.

Ve včas podané žalobě žalobce namítal, že je v evidenci uchazečů o zaměstnání od 29. 1. 2001, avšak pravděpodobně vzhledem k jeho již pokročilému věku (narozen 11. 10. 1946) a k tomu, že je cizinec, se mu nedaří najít odpovídající zaměstnání. Ocítl se tak nikoliv vlastní vinou bez finančních prostředků a je nucen si půjčovat peníze od známých. Trvalé bydliště má v ČR, kde také trvale žije, přičemž vlastní část rodinnému domku v Chorvatsku, kde bydlí jeho matka, která se rozhodla, když ovdověla, aby přešla pozdějším rozporům o dědictví, „přepsat“ nemovitost na své tři děti. Tento formální právní akt ovšem nikterak nezměnil způsob užívání této nemovitosti. Žalobce nemůže svoji část prodat bez souhlasu ostatních spoluvlastníků, kteří si prodej nepřejí a nemůže ani svou část pronajmout bez jejich souhlasu. Nemovitost má charakter integrované bytové jednotky se společným rozvodem vody a elektřiny, které nelze oddělit. K trvalému bydlení ji užívají ostatní spoluvlastníci. Žádal je o povolení k pronájmu své části nemovitosti, avšak staví se k tomu odmítavě. Obdobně se staví i k jeho návrhu, aby mu poskytovali určitý finanční obnos za užívání jeho části nemovitosti tak, aby jej mohl použít ke krytí svých potřeb. Žalobce není schopen realizovat prodej osobního vozidla VW PASSAT, které je od roku 2000 odhlášeno z provozu, neboť toto vozidlo, ačkoliv bylo na ohrazeném a hlídaném parkovišti, bylo odcizeno. Vyslovil přesvědčení, že státní úředníci o jeho nároku rozhodovali (pravděpodobně) ve formálním souladu se zákonem, avšak nebrali v úvahu skutečný stav a všechny okolnosti případu a nehodnotili provedené důkazy objektivně. Navrhoval vydání rozhodnutí, jímž by správnímu orgánu bylo uloženo přiznat mu jednorázovou dávku sociální péče.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě navrhoval její zamítnutí, neboť podle jeho přesvědčení žalobce nenaplnil předpoklady sociální potřebnosti. V čestném prohlášení ze dne 14. 6. 2004 totiž uvedl, že je spoluvlastníkem rodinného domku (20 %) v Chorvatsku a zejména tato skutečnost vedla žalovaného k závěru, že jeho majetkové poměry mu zaručují dostatečné zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb a nezbytných nákladů na domácnost, a proto mu není možné poskytovat dávky sociální péče. Pokud žalobce namítal, že nemůže s částí svého majetku nakládat dle vlastního uvážení, označil žalovaný tato tvrzení za účelová a naprosto nepodložená, neboť jím předložené rozsudky chorvatských soudů, jimiž se snaží doložit existující soudní spory mezi spoluvlastníky nemovitosti, nelze pro účely správního řízení použít, neboť nejsou v českém jazyce. Žalovaný je názoru, že v případě přiměřené snahy ze strany žalobce, jsou jeho celkové sociální a majetkové poměry takové, že na něj nelze nahlížet jako na občana sociálně potřebného. Navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

Městský soud v Praze napadeným rozsudkem ze dne 27. 7. 2005, č. j. 4 Cad 3/2005 – 35, žalobu zamítl, když se ztotožnil se stanoviskem žalovaného. Vycházel

přítom z obsahu správního spisu a z údajů poskytnutých žalobcem při jednání soudu. Kromě skutečností uvedených v žalobě, zde žalobce podrobněji popsal okolnosti, které se týkají užívání jeho podílu na nemovitosti v Chorvatsku, zejména uvedl, že se jednou pokusil ubytovat ve své části nemovitosti svou známou po dobu jednoho týdne, avšak příbuzní vypnuli vodu a ona se musela domáhat pomoci u místní policie, aby zde mohla přespát. Žalobce potvrdil, že předložil správnímu orgánu I. stupně rozhodnutí chorvatských orgánů ve věci jeho sporů vedených v Chorvatsku s příbuznými ohledně nemovitosti; k možnému překladu z chorvačtiny do češtiny dodal, že na pořízení překladu nemá finanční prostředky. Ke sporu s manželkou o výživné uvedl, že soudem bylo již o něm rozhodnuto se závěrem, že poskytování výživného by odporovalo dobrým mravům. Ke snaze nalézt zaměstnání uvedl, že posílá prostřednictvím internetu měsíčně i 200 žádostí, avšak reakce jsou zamítavé, nebo mu není odpovězeno. Snaží se zajistit si zaměstnání v administrativě, protože je vysokoškolák. Svou kvalifikaci však v současné době nemůže uplatnit, protože vystudoval ještě za totality obor zahraniční obchod.

Městský soud v Praze po zhodnocení výpovědi žalobce a dalších provedených důkazů uzavřel, že sdílí názor vyslovený v napadeném i v prvoinstančním rozhodnutí správního orgánu. Podle uvedeného soudu je totiž nepochybné, že by mělo být žalobcovou snahou doložit skutečnosti týkající se vlastních majetkových poměrů. Správní orgán není povinen zajistit překlady žalobcem předkládaných dokladů, protože je na něm, aby náležitě doložil svou žádost. Skutečnosti, které při zjišťování sociálních a majetkových poměrů zatím vyšly najevo, dostatečně dokládají, že žalobce nesplňuje předpoklady sociální potřebnosti ve smyslu zákona č. 482/1991 Sb., přičemž ani v průběhu soudního řízení nepředložil žádné důkazy o tom, že by jeho majetkové poměry byly správními orgány nesprávně posouzeny.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost, kterou posléze doplnil k výzvě soudu prostřednictvím soudem mu ustanoveného advokáta. V kasační stížnosti uplatňoval důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., zejména nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem a správními orgány obou stupňů v předcházejícím řízení, dále vady řízení před správním orgánem spočívající v tom, že skutková podstata, z níž v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech a je s nimi v rozporu, a konečně též nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí, jakož i v jiné vadě řízení před soudem, neboť taková vada měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Dle jeho názoru došlo při posuzování věci k porušení ustanovení § 3 odst. 2 a § 4 zákona č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti, neboť stěžovatel jednoznačně prokázal skutečnosti, k nimž však v rozsahu vytýkaných vad nebylo přihlédnuto, tj. že: je veden v evidenci uchazečů o zaměstnání ode dne 29. 1. 2001, jedná se o osobu bez českého občanství, trvale žijící v ČR, osobu v téměř důchodovém věku. Vzdor snaze o nalezení zaměstnání, se mu nepodařilo zaměstnání nalézt. Je sice spoluvlastníkem rodinného domku v Chorvatsku, avšak správní orgány obou stupňů ani soud nereflektovaly na jeho tvrzení a důkazy ohledně nemožnosti disponovat s tímto majetkem. Nevzaly v úvahu, že s ohledem na nedostatek finančních prostředků neměl a nemá možnost předložit listiny týkající se sporů mezi uživateli nemovitosti přeložené do českého jazyka. Tuto skutečnost mu nelze přičítat k tíži a dle jeho názoru se soud měl postarat o překlad těchto písemností. Stěžovatel prokázal, že bydlí trvale v ČR a nevlastní zde žádné nemovitosti. Do Chorvatska nejedí (od roku 2000), neboť nemá žádné finanční prostředky. Svůj díl nemovitosti nemůže sám ani pronajímat, ani prodat, neboť ostatní spoluvlastníci si prodej či jiné vypořádání nepřejí a bez jejich souhlasu je to nemožné. Navíc jde o integrovanou bytovou jednotku se společným rozvodem vody a elektřiny, které nelze oddělit. Nemovitost užívají ke svému trvalému

bydlení ostatní spolumajitelé, kteří žalobci ničeho neplatí, ačkoliv je o toto několikrát žádal, ale bezvýsledně. Spoluvlastnický podíl mu tudíž nepřináší žádný efekt a neovlivňuje naprosto nijak jeho životní situaci. Stěžovatel je v soudních sporech s ostatními spolumajiteli, což doložil. Pokud jde o správním orgánem I. stupně zmiňované vozidlo VW PASSAT, rok výroby 1990, zakázal mu s ním Obvodní soud pro Prahu 4 disponovat na návrh manželky, až do doby vypořádání společného jmění manželů po rozvodu; toto vozidlo bylo ostatně odcizeno. Manželka stěžovatele MUDr. P. nebydlí se stěžovatelem již téměř 7 let ve společné domácnosti. Stěžovatel doložil, že se snažil o zvýšení příjmů vlastním přičiněním, absolvoval rekvalifikační kurs „obsluha osobního počítače“, do žádného zaměstnání však nebyl přijat. Pro úplnost dodal, že v jiných věcech soudy neshledaly v jeho spoluvlastnickém podílu na nemovitosti v Chorvatsku překážku toho, aby byl osvobozen od soudních poplatků a byl mu opakovaně ustanoven advokát pro ochranu jeho zájmů (soudem či Českou advokátní komorou), a to ve věcech sp. zn. 10 Nc 2817/2001 ze dne 16. 10. 2001, 10 C 76/2002 ze dne 27. 9. 2002, 10 C 76/2002 ze dne 13. 3. 2003, 10 C 79/2002 ze dne 12. 6. 2002, 28 C 102/2003 ze dne 8. 4. 2003, 16 C 108/2003 ze dne 17. 10. 2003 a 20 C 439/2003 ze dne 19. 4. 2004. Stěžovatel vytýká správním orgánům obou stupňů i soudu, že zákon o sociální potřebnosti, resp. příslušná ustanovení, vyložily v jeho neprospěch, a to i v rozporu s provedeným dokazováním, a to zejména z toho důvodu, že nemůže s ohledem na svůj minoritní podíl na nemovitosti v Chorvatsku, tuto zpeněžit, nikterak užívat a brát jakékoliv požitky. Stěžovatel nemá žádný příjem a je proto sociálně potřebnou osobou, které náleží nároky vyplývající ze zákona o sociální potřebnosti. Navrhuje proto, aby rozsudek Městského soudu v Praze byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti a po přezkoumání věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Stěžovatel se v kasační stížnosti výslovně dovolává kasačních důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., když namítá, že Městský soud v Praze vycházel z nedostatečného skutkového zjištění (stejně jako správní orgány obou stupňů) a jeho rozhodnutí je proto nezákonné a dokonce i nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Pokud jde o stížnostní důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a s. ř. s., tj. tvrzenou nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, k němu Nejvyšší správní soud poznamenává, že nesprávné posouzení právní otázky může spočívat buď v tom, že soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis, než měl správně použít, a pro toto pochybení je rozhodnutí soudu v rozporu s příslušným ustanovením toho kterého právního předpisu, nebo v tom, že soudem byl sice aplikován správný právní předpis, avšak tento byl nesprávně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky soudem může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci, nebo sice vyvozen správný právní závěr, ale v odůvodnění rozhodnutí nesprávně prezentován.

Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že v projednávané věci se stěžovateli úspěšně podařilo dovolat důvodu kasační stížnosti uvedených pod písm. b) a d) citovaného zákonného ustanovení.

V projednávané věci je předmětem řízení posouzení otázky, zda na stěžovatele lze hledět jako na občana sociálně potřebného ve smyslu ustanovení § 1 až 3 zákona č. 482/1991 Sb., eventuálně zda zde existují skutečnosti, pro které jej za takového občana pokládat nelze a proto mu nelze poskytovat dávky sociální péče podle uvedeného zákona.

Podle ustanovení § 4 zákona č. 482/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, se totiž poskytují dávky sociální péče občanu, který se považuje za sociálně potřebného podle tohoto zákona. Podle § 1 odst. 1 téhož zákona se občan považuje za sociálně potřebného, jestliže jeho příjem nedosahuje částek životního minima stanovených zvláštním zákonem a nemůže si tento příjem zvýšit vzhledem ke svému věku, zdravotnímu stavu nebo z jiných vážných důvodů vlastním přičiněním. Ustanovení § 3 odst. 2 téhož zákona pak pamatuje případy, kdy se občan nepovažuje za sociálně potřebného, i když jeho příjem nedosahuje částek životního minima. Je tomu tehdy, jestliže jeho celkové sociální a majetkové poměry mu mohou plně zaručit dostatečné zajištění jeho výživy a ostatních základních osobních potřeb a nezbytných nákladů na domácnost.

V projednávané věci správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že o naposledy uvedený případ jde u stěžovatele, neboť i když jeho příjem nedosahuje částek životního minima, má možnost si zvýšit svůj příjem vlastním přičiněním a to prodejem nebo jiným využitím vlastního majetku, konkrétně motorového vozidla zn. VW PASSAT, rok výroby 1990, (které je od roku 2000 dočasně vyřazeno z provozu), a dále prodejem či jiným využitím nemovitosti v Chorvatsku, kterou neužívá k trvalému bydlení a které je spoluvlastníkem. Žalovaný v napadeném rozhodnutí, již s možností prodeje výše uvedeného osobního automobilu neargumentuje, ztotožňuje se však se správním orgánem I. stupně, že stěžovatele nelze pokládat za sociálně potřebného ve smyslu ustanovení § 3 odst. 2 zákona o sociální potřebnosti, neboť jeho spoluvlastnický podíl (20 %) na rodinném domku v Chorvatsku mu může zaručit dostatečné zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb a nezbytných nákladů na domácnost. Tvrzení stěžovatele uvedené v odvolání (nekonkretizuje které) proti napadenému rozhodnutí, posoudil odvolací orgán jako účelové.

Nutno v této souvislosti připomenout, že ve zmíněném odvolání stěžovatel namítal, že je pouze minoritním spoluvlastníkem uvedeného rodinného domku a nemůže bez souhlasu ostatních spoluvlastitelů, kteří v něm žijí, svou část pronajmout či prodat. Navíc probíhá řada soudních řízení mezi ním a ostatními spoluvlastníky ohledně této nemovitosti, o čemž nabízel jako důkaz rozsudky příslušného chorvatského soudu, avšak bez jejich překladu do českého jazyka.

Žalovaný na straně jedné uvěřil čestnému prohlášení stěžovatele, že je spoluvlastníkem nemovitosti v Chorvatsku, na straně druhé však neuvěřil výše uvedeným tvrzením stěžovatele o nemožnosti realizace podílu na této nemovitosti a označil

je za účelová. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí však nelze zjistit, co jej k závěru o účelovosti tvrzení vedlo a jakými úvahami byl v tomto směru veden. Jeho závěr je proto možno z tohoto důvodu označit za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů a již proto měl Městský soud v Praze takové rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušit.

Obdobnou vadou řízení pak trpí i napadený rozsudek Městského soudu v Praze.

V průběhu správního řízení a zejména pak v žalobě proti napadenému rozhodnutí, jakož i ve výpovědi účastníka řízení před soudem, stěžovatel nabízel na důkaz svého tvrzení, že nemá možnost zajistit si prostředky na výživu a ostatní základní osobní potřeby či na domácnost, prodejem či pronájmem minoritního podílu na nemovitosti v Chorvatsku, jednak rozhodnutí chorvatských soudů, kterými dokládal, že mezi spoluvlastníky nemovitosti existují spory ohledně jejího užívání či pronájmu a dále nabízel též výslech svědkyň L. D. a I. M., kterým se snažil poskytnout ubytování ve svém domě v Chorvatsku v roce 2003, avšak příbuzní stěžovatele jim znemožnili či ztížili. K otázce možného překladu soudních rozhodnutí (či jiných písemností) z Chorvatska, jichž se stěžovatel dovolával, stěžovatel uvedl, že s ohledem na své finanční prostředky nemá možnost zajistit překlad těchto písemností. Městský soud v Praze nabízené důkazy neprovedl, přičemž se ztotožnil a názorem vysloveným v prvoinstančním rozhodnutí správního orgánu i v napadeném rozhodnutí, že žalobcovo tvrzení, že nemůže se svým majetkem nakládat dle vlastního uvážení je účelové a nepodložené, neboť žalobce nepředložil překlady rozsudků, jimiž se snažil tvrdit, že se týkají jeho sporu o užívání nemovitosti. Uzavřel, že správní orgán není povinen zajistit překlady stěžovatelem překládaných písemností v cizím jazyce a je tudíž na stěžovateli, aby sám náležitě svou žádost doložil. Z jakého důvodu neprovedl soud stěžovatelem navržený výslech svědkyň, nelze z odůvodnění napadeného rozsudku zjistit.

Není pochyb o tom, že po nabytí účinnosti soudního řádu správního, může soud ve správním soudnictví provádět dokazování. Jde o jeden z požadavků, který vyplývá z principu plné jurisdikce, zakotveného v čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Podle současné právní úpravy je v řízení o žalobách proti rozhodnutím správních orgánů pro soud rozhodující skutkový stav, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu, avšak soud může provést dokazování, aby postavil najisto, zda skutkový stav odpovídá skutečnosti či nikoliv a pokud skutkový nebyl zjištěn dostatečně, je dokonce povinností soudu tak učinit. Lze připustit, že není povinností soudu vyhovět všem důkazním návrhům účastníků, neboť jen soudu přísluší rozhodnout, které z navržených důkazů provede a které nikoliv, to však platí pouze potud, pokud lze na skutkový stav v dané věci bezpečně usoudit z důkazů již provedených, a to na takový skutkový stav, s nímž by byly v souladu i právní závěry správního orgánu. V projednávané věci tomu tak nebylo, neboť správní orgán vycházel ze skutečnosti, že stěžovatel je spoluvlastníkem nemovitosti v Chorvatsku a tvrzení, jímž se stěžovatel snažil prokázat nemožnost realizace tohoto majetku označil za účelové, aniž by uvedl z jakých důvodů. Až v písemném vyjádření k žalobě vysvětlil správní orgán, že se tak stalo proto, že stěžovatel nedoložil písemnosti o soudních sporech se spoluvlastníky v Chorvatsku do českého jazyka. Lze sice připustit, že žádné ustanovení správního řádu platného v době rozhodování správního orgánu (zákona č. 71/1967 Sb.) neukládalo správnímu orgánu povinnost překladu písemností předložených v cizím jazyce, nic však nebránilo správnímu orgánu, aby přizval tlumočnicka jazyka chorvatského k jednání, při němž by mohl tlumočnick pro potřeby správního orgánu přetlumočit obsah předložených písemností. Bez toho pak nelze označit tvrzení stěžovatele za účelové. V žádném případě se však především soud neměl spokojit s takto zjištěným skutkovým stavem,

zejména za situace, kdy stěžovatel důkaz těmito listinnými doklady soudu nabízel. O vznesených návrzích na jejich provedení soud nerozhodl a v odůvodnění rozhodnutí nevyložil, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl. Přitom soudu nic nebránilo, provést překlad stěžovatelem nabízených písemností, přičemž náklady na tento důkaz vynaložené by nesla ta strana sporu, která by neměla v řízení úspěch, za podmínek ustanovení § 60 odst. 4 s. ř. s. Totéž pak platí též o stěžovatelem navrženém důkazu výsledkem svědků.

Nutno uzavřít, že neprovedení nabízených důkazů, aniž by bylo rozhodnuto, z jakého důvodu je soud neprovedl, tj. důkazů stěžovatelem předloženými listinami (jejich překladem) a výsledkem svědků, představuje takovou vadu řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé a již z tohoto důvodů musel Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm bude na uvedeném soudu, aby provedl navržené důkazy a po vyhodnocení v řízení provedených důkazů znovu o věci rozhodl, jsa vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

V novém rozhodnutí rozhodne Městský soud v Praze i o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Stěžovateli byl usnesením Městského soudu v Praze pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát JUDr. Milan Davídek. Ustanovenému zástupci byla přiznána odměna v celkové částce 2150 Kč, která se stává z odměny za dva úkony právní služby po 1000 Kč, spočívající v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve zněních pozdějších předpisů, a dále v písemném podání soudu podle § 11 odst. 1 písm. d) téže vyhlášky s připočtením dvou režijních paušálů po 75 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu